

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Przewodniczący: SSN Andrzej Siuchniński
Sędziowie SN: Małgorzata Gierszon
Piotr Hofmański (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wojnicka

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Naczelnej Rady Adwokackiej
w związku z kasacją adwokata
obwinionego o przewinienie dyscyplinarne przeciwko § 31 i in. Zbioru zasad etyki
adwokackiej i godności zawodu
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę obwinionego
od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 8 grudnia 2012
r., sygn. WSD/.../,
utrzymującego w mocy orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej z dnia
14 grudnia 2011 r.

p o s t a n o w i ł

1. pozostawić kasację bez rozpoznania,
2. obciążyć kosztami postępowania kasacyjnego w kwocie 20 zł
(słownie: dwadzieścia złotych) obwinionego adwokata.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 8 grudnia 2013 r., Wyższy Sąd Dyscyplinarny
Adwokatury utrzymał w mocy orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej
z dnia 14 grudnia 2011 r., w którym adwokata uznano winnym wykroczenia
dyscyplinarnego przeciwko § 31 pkt 1 oraz § 1 pkt 3 i 5 Zbioru zasad etyki
adwokackiej i godności zawodu i za to wymierzono mu za ten czyn karę pieniężną.
Od powyższego orzeczenia obwiniony wniósł kasację osobistą, a po wezwaniu do

uzupełnienia braku formalnego przymusu adwokackiego, do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja podpisana przez obrońcę obwinionego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasację należało pozostawić bez rozpoznania.

Wobec odpowiedniego stosowania przepisów Kodeksu postępowania karnego (art. 95n prawa o adwokaturze) niewątpliwe jest, że kasacje wnoszone do Sądu Najwyższego od orzeczeń Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury powinny spełniać szczególny wymóg formy określony w art. 526 § 2 k.p.k., tj. wymóg przymusu adwokacko - radcowskiego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podkreślano, że „jeżeli obwiniony wykonuje zawód adwokata lub radcy prawnego, to w postępowaniu dyscyplinarnym prowadzonym przeciwko niemu występuje on jedynie w roli obwinionego, a nie jako podmiot profesjonalny reprezentujący stronę. Przyjęcie stanowiska o możliwości łączenia tych dwóch ról procesowych, w świetle warunków dopuszczalności kasacji w postępowaniu dyscyplinarnym, należy uznać za niedopuszczalne, jako że stanowiłoby ono obejście wymogu określonego w art. 526 § 2 k.p.k.” (postanowienie z dnia 27 września 2012 r., VI KZ 12/12).

Po lekturze kasacji Sąd Najwyższy powziął wątpliwość, co do spełnienia przez skarżącego wymogu przymusu adwokacko-radcowskiego, czyli konieczności sporządzenia i podpisania kasacji przez obrońcę lub pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym (art. 526 § 2 k.p.k.). Warstwa gramatyczna kasacji (w szczególności narracja prowadzona w pierwszej osobie liczby pojedynczej) sugeruje bowiem, że obszerne jej fragmenty zostały sporządzone nie przez obrońcę, adw. R. K., ale przez samego obwinionego adwokata. Wątpliwości w tym względzie rozwiewa pismo obwinionego z dnia 27 marca 2013 r., w którym stwierdza on jednoznacznie, że wniesiona kasacja jest treściowo tożsama z kasacją osobistą obwinionego, lecz została „podpisana dodatkowo przez adwokata-obrońcę.”

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podkreślano, że spełnienie wymogu przymusu adwokacko - radcowskiego polega nie tylko na podpisaniu, ale i

na sporządzeniu kasacji przez profesjonalnego obrońcę lub pełnomocnika: tak choćby w postanowieniu z 15 grudnia 2010 r., IV KZ 73/10: „Art. 84 § 3 k.p.k. oraz art. 526 § 2 k.p.k. mówią wyraźnie "o sporządzeniu i podpisaniu" kasacji przez obrońcę, a więc to on ma ją zarówno napisać, jak i podpisać. Samo podpisanie się adwokata (...) pod skargą sporządzoną przez stronę nie spełnia powyższego wymogu i nie czyni tym samym kasacji prawnie skuteczną.”

W tym stanie rzeczy, kasację, której braki formalne nie zostały usunięte w terminie określonym w art. 120 k.p.k., stosownie do art. 531 § 1 k.p.k. należało pozostawić bez rozpoznania.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.